

Leto II.

V Celovcu, 30. julija 1898.

Štev. 14.

Pri reki.

Reka brza,
Reka motnokalna
Kam hitiš?

Žitja slika,
Reka ti nestalna,
Se mi zdiš.

Mirna zdaj si,
Zdaj spet vali tvoji
Zabesné . . .

V žitju tudi
Srčni mir in boji
Se vrsté. —

Slednjič vendar
V morje tvoje vode
Se zlijó:

Zrem življenje,
Ljudstva zrem, naróde: —
V grobih spó!

Fr. Ks. Meško.

Bitka na Križni gori pri Celovcu

dné 6. junija 1809. 1.

Ko se je naša armada leta 1809. umikala pred Francozi, dobil je tudi naš poveljnik na Tirolskem, feldmaršallajtenant markí Chasteler povelje, naj se umakne z enim delom svojega vojstva iz Tirolskega skozi Koroško na Ogersko, kjer je zbiral nadvojvoda Janez veliko armado. General Chasteler je pustil nekaj posadke na Tirolskem, 3800 mož pa je peljal nadvojvodi Janezu na pomoč, namreč štiri švadrone konjištva, tri bataljone od polka Jelačić, poldrugi bataljon od polka Hohenlohe Bartenstein, en bataljon Banovcev, en bataljon od polka Franc Karol, poltretji bataljon koroških in štajerskih brambovcev, eno stotnijo lovcev in devet topov.

Ko je pa Chasteler s to vojno na Koroško prišel, trčil je tukaj že ob Francoze. Tukaj se je bil namreč že utaboril francoski general Rusca s 3000 možmi, med katerimi je bilo precej Istrijancev in Dalmatincev. Francozi so zasedli križno cesto v Beljaku. Ko je pa Rusca zvedel, da Chasteler prihaja iz Tirolov, šel mu je nasproti. Oblegel je trdnjavo Sachsenburg, katero je hrabro branil avstrijski major Krapf. Ko je pa Chasteler došel z večjo močjo, moral se je Rusca umakniti v Beljak in pozneje v Celovec.

V Ljubljani je takrat komandiral francoski general Marmont. Ta je hotel Rusci s 8000 možmi na pomoč hiteti. Ko pa pride do Kranja, je zvedel, da je Rusca pribežal že do Celovca. Govorica je šla, da ima Chasteler jako silno in močno vojsko; zato si Marmont ni

upal naprej in je ostal na Kranjskem. Rusca pa se je s svojimi 3000 Francozi utaboril v Celovcu, ki je bil takrat še obdan z močnimi zidovi in globokim rovom (jarkom).

Chasteler je dobro vedel, da ima Rusca skoraj toliko moštva, kakor on sam, in da se bo za mestnim zidom lahko branil. Zato mu ni prišlo na misel, da bi Celovec naskakoval, ampak hotel je mesto le na videz zajeti, skrivej pa mimo mesta smukniti na velikovško cesto, da bi brez škode prišel na Ogersko, kamor je bil namenjen. Chastelerju ni bilo za to, da bi se ravsals z Rusco in pri tem morda zgubil polovico svojih vojakov; on je imel povelje, da pride s svojim oddelkom na Ogersko, in skrbeti mu je bilo, da med potjo preveč ne oslabi njegova armadica. Zato mu je bilo ravno prav, da se je Rusca skoraj brez boja umikal od gorenje Drave not do Celovca. Rusci je pa greben zrastel, ko se je čutil varnega v trdnem zidovji celovškem, in od tod se ni hotel nikamor več umakniti Chastelerju. Naš general je bil sedaj v sitnem položaju. Celovec naskočiti, ni kazalo, ker je imel preslabo moč. Ako bi marširal naravnost mimo Celovca proti Velikovecu, lahko bi ga Rusca v hrbtu zgrabil ter mu dosti škode naredil. Ako bi pa po ovinkih skušal priti v Velikovec, bi bil Rusca še več poguma dobil in bi ga nadlegoval v hrbtu z vednimi napadi. Chasteler pa je hotel z najmanjšimi izgubami priti na Ogersko. V ta namen je Celovec na videz oblegel z enim delom svoje armadice, z večim delom pa je marširal mimo Celovca do velikovške ceste, po kateri je potem naprej šel proti Ogerski. Poveljstvo nad tistim oddelkom, ki je imel Celovec oblegati in v strahu obdržati, prevzela sta generalmajor Schmidt in polkovnik Volkman. Med tem, ko je Chasteler z večjim oddelkom in vso prtljago že po velikovski cesti Celovcu hrbet kazal in proti Velikovecu marširal, zasedla sta Volkman in Schmidt Križno goro in vse ozemlje med Gline in med prekopom, ki veže Celovec z vrbskim jezerom. Pri drugem mostu na prekopu se je uzpostavil general Schmidt s svojo brigado. Križno goro in griče do Gline pa je zasedel Volkman s tremi bataljoni od polka Jelačić št. 53, eno škadrono konjištva od polka Hohenzollern, in s tremi topovi. En oddelek naših je stal tudi na levem bregu Gline pri špitalskem mlinu na št.-vidski cesti. To vse se je zgodilo dné 6. junija ob štirih do petih zjutraj.

Francozi so to kretanje iz mesta opazovali, in ob sedmih zjutraj so vdarili skozi vetrinjska vrata na lju-beljško cesto, prišli generala Schmidta od južne strani in ga vrgli nazaj proti Križni gori. Od tam pa je Volkmanova četa tako pridno streljala na Francoze, da so se morali v mesto nazaj umakniti. Zdaj je Schmidt zasedel južno stran Križne gore blizu Šmartna. Rusca je spoznal važnost Križne gore in sklenil je, naskočiti jo s 5. laškimi in 2. francoskima bataljonoma. Tega se je lotil ob 11. uri dopoldne in sicer iz št.-vidske ceste. Naši so pa skozi dve uri tako streljali iz svojih topov na Francoze, da se ti niso mogli za naskok v vrsto postaviti. Ob dveh popoldne je poslal Rusca še dva bataljona na št.-vidsko cesto. Čeravno so jih naše karteče s Križne gore kar kupoma na tla podirale, vendar so se postavili v red in prodirali proti Križni gori. Zasedli so neko krčmo z močnim ozidjem in od tod so iz zaklona (zatišja) streljali na naše. Volkman je zdaj poklical še dva bataljona naših na vrh Križne gore. Sovražnik pa je ob treh z veliko močjo naskočil sokolski grič na severni strani Križne gore. Tam stoječa avstrijska stotnija se je morala umakniti, in Volkman je bil v nevarnosti, da ga sovražnik še izza hrbta prime. Poslal je torej majorja Marra s štirimi stotnijami na najvišji vrhunec Križne gore s poveljem, naj se tam ustavi napredujočim Francozom, in ako bi bil preslab, naj se umakne proti Blatogradu.

Ker je bila avstrijska četa po odhodu generala Chastelerja že močno oslABLJENA, mislil je general Schmidt, da bo Francozom podlegel; in ker se je bal, da mu ne bi zastavili ceste proti Vrbi ter ga tako vjeli, začel se je po beljaški cesti proti Vrbi nazaj umikati. S tem pa je zgubilo desno krilo na Križni gori svojo zaslo-mbo. Generalmajor Schmidt je polkovniku Volkmanu trikrat poslal povelje, naj se še on umakne s Križne gore proti Vrbi. Volkman pa tega ni storil, čeravno so ga Francozi na desnem krilu zgrabili z 200 konjiki, katerim je zamogel le 50 svojih konjikov nasproti postaviti. Poslal je na desno krilo stotnika Haasa z enim bataljonom in dvema topoma.

Med tem pa so začeli Francozi tudi na levo krilo vedno huje pritiskati. Volkman je drugi bataljon tje poslal. Ko je pa tako svoje središče že močno oslabil, došlo mu je ravno prav, da je v pest dobil sto mož od Schmidtove brigade, ki so ravno na Schmidtovo povelje proti Vrbi nazaj marširali. Volkman jih je ustavil in jim ukazal, naj mu pomagajo. Postavil jih je v središče pri kalvarijski cerkvi.

Tako je stala stvar ob štirih popoldne. Položaj je bil za našo četo jako resen in težaven. Pa naši hrabri vojaki niso obupali, ampak se borili s toliko večjo srčnostjo. Stotnik Haas je sprejel sovražno konjištvo z dobro pomerjenimi strelji iz topov. Ko jih je enkrat zmedel, napadel jih je z veselim vrišem, in francoski konjiki bežali so v mesto nazaj. Tako so si naši na desnem krilu dušek naredili.

Na levem krilu so bili pa Francozi zmagovalci, dokler našim ni prišel prvi bataljon na pomoč. Ko je pa ta bataljon prišel, so se naši precej v vrsto postavili in Francoze z naskokom vrgli v dolino. Pa ti so se kmalu spet zbrali in začeli vnovič prodirati. Naša moč je bila še vedno tako slaba, da bi se bila težko ubranila. Pa še o pravem času je prihitel drugi bataljon na levo krilo. V tem trenutku je dobil major Marr od generala Schmidta povelje, naj se umakne proti Vrbi. Marru pa ni kazalo, temu povelju ustreči, kajti Fran-

cozi bi bili potem vjeli večji del posadke na Križni gori, in po tej zmagi bi bili vdarili še za Chastelerjem. Marr je tedaj rajši levo krilo postavil v red in sovražnika napadel z naskokom. Naskok se je izvršil s tako silovitostjo, da so Francozi vsi preplašeni bežali v mesto in na tem begu zgubili 96 mož, katere so naši vjeli. Tako je bil sovražnik premagan tudi na levem krilu, major Marr pa je zasedel predmestja pred mestnim rovom, ki je bil takrat poln vode in je bil napeljan okoli celega mesta; le na štirih krajih je bil uhod v mesto, namreč pri četrteh vratih na četrteh cestah v Ljubljano, Beljak, Št. Vid in Velikovec.

Bitka je bila ob petih popoldne končana, in francoski general Rusca je bil tako oplasen, da si ni več upal iz mesta. Polkovnik Volkman je čakal do noči; o polnoči pa se je tiho vzdignil in odmarširal mimo mesta za Chastelerjem po velikovski cesti. Francozi ga pri tem niso nič motili, najbrže še vedeli niso, kdaj so naši odšli.

Francozi so zgubili ta dan 650 ubitih, ranjenih in vjetih. Naših pa je bilo 700 ubitih in ranjenih; vjet ni bil nobeden. Le 60 naših mož je bilo od glavne čete odcepljenih in ti so se umaknili v Blatograd in od tod na Tirolsko.

Vso hvalo zasluži polkovnik Volkman, ki je našo zmago odločil s svojo vztrajnostjo in hrabrostjo. Francoze potisnil za celovške zidove in tako omogočil, da je zamogla naša četa odmarširati po velikovski cesti na Štajersko, kjer se je združila z armado hrvatskega bana Gyulaja dné 9. junija 1809.

Za kaj vse so hlače dobre.

(Dve ribniški za kratek čas.)

I.

Jeden izmed ribniških možakov je šel svoje dni — tega je že kakšnih 30 let — iz trga po opravkih v vas Žápuže. Vas šteje malo hiš in ljudij ter leži precej v strani od trga in ceste, zato ni čuda, če so njeni prebivalci ohranili v večji meri svojo kmetiško priprostost in ostali še nekoliko v oblicah. Dandanes se je seveda tudi v Žápužah obrnilo na boljše — ali na slabše, ne vem, kako bi dejal — kar jo puha tam ne daleč tisti železni konj. Oni tržan torej pride v Žápuže in stopi čez prag znane hiše, kamor je bil namenjen. Precej v veži dobi gospodarja in pové, po kaj je prišel. V nekoliko besedah stvar doženeta in tržan se že poslavlja od hiše. V tem hipu se ozre kvišku in ugleda celo razstavo klobas, večjih in manjših, pa tudi prašičjih plečet in gnjati v sušilnici, vmes pa visijo široko razkoračene hlače, kakor jih včasih vidimo za strašilo v prosu ali fermentinu za „bravce“ odganjati. Po ribniški dolini ne poznajo vrabcev, ampak le „bravce“, ki jeseni v celih jatah fréjjo po njivah in kozolceh ter svojo béro berejo. Potem takem jim Ribničani ne delajo krivice, če so jim ime „bravci“ nadeli.

„Ste klali“, pravi tržan kmetu.

„Ja, smo“ — ta odvrne — „dva jesenca smo dejli v krej, sta se še precej dobro zeklala, per pjatih centih sta imajla.“

„I Matevž povajdi nu, kaj pa te hlače pomajnujo, ki si jih mejd klobase obajsu?“

„I vajste nu, tu je pa toku, sa sem vajdu, da buoste po tem vprašali: čejv je blu zmanjkalu, pa smo fantkuóve hlače nedeljali. Jest pravim ta stari: Ti, vse

čevja sem že netlaču, pa je še nekej mesa. — Ka ti ona hlače fantkuove, ki ima duje, prniasa, pa sem jih netlačil. Kam smo pa teji z miesam.“

Ja Matevž, künštev si pa, künštev, povajdi, koku buoš pa naredu, kedar bodo hlače prekajene.“

„Tu je mejhna skrb, hlače bom zeleknu, an kos odrajzou, pa spet spodvezou. Ka ne bo prov toku?“

„Prov, prov,“ pravi tržan in s smehom na ustih odide proti Ribnici, pripovedovat sosedom, kaj se je danes novega navadil.

II.

V gostilno pridejo trije Potočanje in si pokličejo jesti in piti. Gostilničar je že v večnosti, pri katerem se je ta dogodbica vršila. Bil je ves muhast in vedno židane volje. Še dobro se spominjam, kako nam je, vozeč nas v Ljubljano, ribniške uganjke dajal.

„Dvakrat ona, enkrat on, kaj je to?“ — „To je lončarski pisker; najprej je ilovica — ona, iz nje pisker — on, kedar se ubije, pa črepinja — ona.“ — „Lejs, pa konj vmejs, kaj je pa to?“ — „To je pa situ; okuli je lesenu, zdolej je pa dnu iz konjske žime.“

Ta gostilničar tedaj tri goste Potočane prijazno sprejme, jim precej vina prinese ter pravi, da se bodo vampi v kisli juhi dobili, samo gotovi še niso, nekoliko bo treba počakati. Dva izmed trojice pravita na to, da imata tako opraviti še v trgu, tačas bo pa jed pripravljena. Ko ju pa le dolgo nazaj ni, ostali Potočan prosi, naj vampe kar prineso na mizo, češ, saj bosta tudi unadva zdaj zdaj tukaj. Gospodinja prinese jed na mizo za vse tri, bila je velika skleda ljubeznivih vampov, pa krompir zraven. Potočan je bil lačen od dolge poti čez Soro — po domače se pravi stezi od Noveštifte navzgor „čez štrike“, naredi velik križ božji in se spravi nad skledo. Vampi so mu šli tako v slast, da je bil čisto pozabil na ostala tovariša in do malega izpraznil skledo.

Krčmar od strani gleda in pravi. „Perjatu, kaj bo pa ze una dva? Veš kaj naredijva? Ti imaš tam one stare irhaste hlače na klopi že h krojaču nest. Pa koker vidim, so že toku razbite, da ne bodo šiva držale. Kaj boš tu okuli prenašou? Dejva jih med vampe zrejzat, ti ne vejš, kok so fajni irhaste hlače na nudlce zrejzane. Žüpe je že toku nekej v sklejdi ostalu, ona bo malu prilila pa fajni okisala, boš vidu, kaku se bosta unadva oblizvala.“

Potočan je bil hitro pripravljen za ta „špas“, on in krčmar sta hlače kmalu vsaksebi djala in pripravila kakor vampe, krčmar nese vse vkup v kuhinjo ter dopove, kako in kaj.

Ko se unadva povrneta, dobita vampe na mizo, in ker sta bila lačna, jima ni prav nič ostalo! Krčmar ju vpraša: „No, koku so vama vampi dišali?“

„Žüpa je že še b'la žüpa,“ pravi jeden, „vampi so b'li pa dobro trdi, pa tu se mi je kaj čüdnu zdejlu, ki so b'le düše gori prišite.“

Jeli gostilničar pozneje gostoma povedal ali ne, kaj sta jedla, in po čem je vampe računal, pravljica ne pové.

„Am. Slov.“

Iskrice.

Če pameten človek neumneža hvali, škoduje samemu sebi; če neumnež pametnega hvali, škoduje njemu. — Najprej vse dobro premisli in potem kaj stori!

Gospodarske stvari.

Živinorejska pravila.

(Dalje.)

7. Ako ti je le količkaj mogoče, napravi za vsako vrsto (pleme) domače živine poseben hlev. No, če pa že držiš goveda in konje v enem hlevu skupaj, postavi vsaj posebej svinjake in ovčnjake.

8. Napraviti je treba zdrave hleve. Hlev pa je zdrav in primeren tedaj, če je dovolj topel (prevroč in presoparen pa ne sme biti), suh, zračen, snažen, dovolj svetel, dosti visok in dosti prostoren. Hlev je postaviti na nekoliko vzvišeno mesto, da deževnica lažje odteka ter se ne zaceja v pod.

9. Hlevina vrata morajo biti dovolj visoka, široka in gladka, da se živina na njih ne poškoduje. Vrata naj bodo obrnjena proti solnčnem vzhodu.

10. Hlevina okna naj se tako napravijo, da se odpró proti stropu, da zunanji mrzli zrak ne vleče naravnost na živino.

11. Tla v hlevu morajo biti ravna in neprodorna, t. j. da ne propuščajo scalnice. Dobri hlevi so tako uravnani, da odteka scalnica iz njih naravnost v gnojnično jamo. Jasle ne smejo biti previsoke in tudi ne pregloboke; gornji rob jaslij mora biti okroglast. Gare (lojtre) naj ne bodo visoke, ker spenjanje v visoke gare napravlja pri mladih živalih vleknjene hrbte.

12. Živini je treba često nastiljati, da ima mehko, čisto, snažno in toplo ležišče.

13. Miši, podgane in druge enake nepridiprave je treba iz hlevov odpraviti.

14. Perotnine ne smeš puščati v hleve.

15. Čitatelj! Zapomni si prav dobro, da primerni in zdravi hlevi mnogo živinskih bolehavostij in boleznij preprečijo. Dalje donaša živina v zdravih hlevih mnogo več dohodkov, nego v neprimernih in nečistih.

16. Čiščenje in snaženje živine je neobhodno potrebno. Prislovica pravi: „Čiščenje in snaženje živalij je polovica krmljenja.“

17. Snažene in čiščene živali pa so tudi bolj zdrave ter donašajo mnogo več dohodkov, kakor nesnažne. Snažene krave imajo več mleka, kakor nečiščene, čista pitalna živina se bolj hitro debeli, kakor nesnažna; snažena mlada živina se bolj hitro razvija, kakor nečista itd.

18. Konji in goveda se snažijo s čohalom (štriglom), ščetjo (krtačo), s cunjjo, gobo in z glavnikom. Glavnik potrebuješ za grivo in rep.

19. Če si je vprežna živina pri delu noge onesnažila, treba jih je oprati s postano ali mlačno (ne s premrzlo) vodo ter jih obrisati s cunjjo ali s slamo. Tudi blatne parklje in kopita je treba oprati.

20. Očiščena konjska kopita je treba namazati včasih s kopitnim mazilom, kajti to zmehča pretrd rog, a z druge strani zopet prepreči, da se vlaga preveč ne vpije, t. j. da ne postane rog premehek. Dobro in ceno kopitno mazilo je neosoljena svinjska mast. Zapomniti je treba, da mora biti kopito povsem čisto, predno se namaže; mazanje po blatnem kopitu bi utegnulo namreč več škodovati, kakor koristiti.

21. Tudi teleta in žrebeta je potrebno snažiti in sicer z mehko krtačo in s cunjjo. Snaženi mladiči namreč mnogo bolj uspevajo in so bolj zdravi, kakor nesnaženi.

22. Ovác ni mogoče po koži snažiti. — Svinje naj se okopajo vsak dan v hladni vodi, ali pa naj se jih umiva v hladni vodi in potem jih je odrgati s slamo. Tudi po zimi je mogoče prašiče umivati, toda le z mlačno vodo.

23. Dobro je, ako se po leti goveda in konji okopajo v hladni vodi, ker to utrjuje zdravje. Samo vroče živine ne goni v vodo in pazi, da se živali po kopanju ne prehladé.

(Dalje sledi.)

Drobiž.

Odstavljen minister. Sijamski kralj Kula-long-korn je odslovil svojega ministra Čav Plej Reksa radi zanemarjanja dolžnostij. Odslovno pismo se glasi: „Moj minister Čav Plej Reks mora zapustiti svojo službo, in oddati vse redove in častna znamenja. Da se mu ohrani zdravje, mora dati brado obriti. Sedem dnij potem mora začeti kositi seno za svete slone (katere v Sijamu po božje časté), in to opravilo mu ostane do smrti.“ O pokojnini ni ne duha ne sluha. Dobro bi bilo, če bi tudi pri nas vsaj deloma posnemali kralja Kula-long-korna.

Takole delaj! Pošten, krščansk mož je ležal na smrtni postelji. Svojemu sinu je izročil poleg mnogo dobrih naukov tudi zapečateno škatljico, rekoč: „To-le spravi, in le tedaj odpri, kedar boš v stiskah in težavah. Gotovo ti bo pomagalo.“ Več let je preteklo, ne da bi imel sin vzrok, odpreti škatljico; godilo se mu je dobro. A slednjič so ga začele obiskovati nadloge, in odprl je škatljico. Kako se začudi, ko najde v nji samo dva lepa, majhna lesena križca. Jeden je bil malo daljši kot drugi. Na prvem daljšem je bilo zapisano: „Božja volja“, na krajšem: „Lastna volja“. Zraven je bil listič, na katerega je pobožni oče zapisal te-le besede: „Če položiš svojo voljo čez božjo voljo, imaš križ. Če pa deneš svojo voljo pod božjo voljo, nimaš nobenega križa.“ In res, vdanost v voljo božjo naredi v nas sveto potrpežljivost in veselo srce v nesreči in nadlogi, zraven pa še zasluženje za nebesa. Godrnjanje in tožbe v stiskah in težavah nam naredé, da veliko težje prenašamo, kar nam pošlje dobrotljiva roka, in še nič ne pridobimo za nebesa.

Socijalno-demokratske „norčije“. Nedavno je bil v Velsu obsojen na mesec dnij zapora štiridesetletni socijalni demokrat I. S. zavoljo zasramovanja katoliške vere. Ta sodrug se je bil namreč nekoliko vinjen vlegel v postelj in je poslal iz norčije malega dečka po „gospoda“, naj bi ga prišel obhajati. Ko je duhovnik z obhajilom že zapustil cerkev, mu prihiti povedati omenjeni deček, da je domnevani bolnik samo pijan in da torej ni treba hoditi k njemu. Tako se norčujejo „sodrug“ iz najsvetejših stvarij!

„Gl.“

Kmetiska pisarna v Švici. V Švici je blizu 200 kmečkih zadrug; krog 100 jih je prav tako ustanovljenih, kot so naše, namreč v zvezi s konsumno prodajalnico. Izvrstno so se vse izkazale. Švicarske kmečke zadruge imajo svojo gospodarsko zvezo. Ta je ustanovila letos kmečko pisarno v Bernu, ki je začela poslovati dné 1. julija. Ta pisarna se bo pečala s temi-le stvarmi: 1. Izdelala bo načrt za švicarsko kmetijsko štatistiko. 2. Proučevala bo gospodarske nasledke trgovskih pogodb. 3. Preskrbovala bo vojaštvo z domačimi kmetijskimi pridelki. 4. Proučevala bo vprašanje, kako bi se zmanjšali, oziroma odstranili na zemljišča vknjiženi dolgovi. 5. Pazila bo na vspehe zakonov o živinski kugi in nasvetovala primerne izpremembe. 6. Pečala se bo s

poselskim vprašanjem. Sploh bo skrbela ta pisarna za to, da bodo kmetje lahko bolje zastopali svoje zadeve, nego so jih dozdaj. Država je dala za ustanovitev te pisarne 18.000 frankov. Oj, ko bi se tudi pri nas našli ljudje, ki bi izpredvideli, da po ti poti, na kateri sedaj hodi kmečki stan, ni drugega, nego gotov pogin! Skrajni čas je, da se pri nas čim najbolj razširi zadružno življenje, ker le tako bo mogoče, da tudi mi pridemo brez uradniških sitnostij po samostojni svobodni poti do takih, tako potrebnih kmečkih pisarn.

„Gl.“

Uganke.

- odi- Orodje kosca.
- v- Vir pregrehe človeštva.
- epe- Veselimo se ga vsi vigrédi.
- g- Boji se ga lena živina.
- ro- Del hiše.
- groka- Če je dober, je v veselje vsem poštenim.

Namesti črte s primernimi črkami in tedaj dobiš, ako čitaš na levi od zgoraj navzdol, in na desni od spodaj navzgor ime visoke gore na Koroškem.

Rešitev v prihodnji številki.

Rešitev števlopisa v 13. številki.

A	L	E	L	U	J	A
S	N	O	H	O	J	A
N	A	G	L	I	C	A
P	O	D	L	O	S	T
P	R	A	V	I	C	A
S	T	R	E	Š	J	E
I	G	L	I	A	V	A

Evropski državi se imenujeta: „Anglija — Italija“.

Smešničar.

* Gost sedi pri mizi v krémi ter gleda pred seboj na krožnik poln juhe, toda on je ne vzame. Hitro priteče na to krémarica ter ga vpraša, ali mu ne diši juha? „Ne morem“, odgovori ji gost, „ne morem je jesti.“ „Oj“, reče krémarica, „prinesem vam pa druge!“ Kmalu je druga juha na mizi in gost jo vlije na krožnik, pa dene roke križem, ne poskusivši juhe. „Kaj“, praša ga krémarica, ali tudi te ne morete jesti?“ „Ne morem“, reče gost na kratko. Krémarica mu prinese tretjo, pa godi se ji, kakor pri prvi in drugi. „Za božjo voljo!“ vsklikne zato, „kaj vam je, gospod, da ne jeste pri nas juhe?“ „Oh“, nategne gost, „oh, saj bi jo jedel, toda žlice, žlice nimam“.